

ПЕСМЕ ПОСВЕТНИЦЕ

ОДЈЕЦИ

Владиславу Пејковићу Дису

Потроших године без иједног дана
Који би умео светом да ме води,
Да не питам где је ни шта је нирвана,
Ни зашто се злоба пре доброте згоди

Невешт да досањам неке туђе снове,
Нити да прећутим пијанство сопствено,
Свесно ћу носити временске окове –
У недрима клупко змија уплетено.

И проклећу ноћи тихе у свитање
Што се не раздане ни у ведро јутра,
И кад Он постави последње питање:
– Ти дани без стида имају ли сутра?

Не умем побећи из слутње једине
Што умом се игра кô таласом море,
Да с Песником у сну Човек негде мине,
Кад с речи се скину последње одоре.

И тад заборавим све што ме болело,
Иза дуге склоним ноћ и црни дан
И што ме безгласно крвљу мојом клело:
Да не сазнам никад где изгубих сан.

26. јун 2019.

НЕПОВРАТНИ ТРЕНУТАК

Бранку Миљковићу

Изгубих младост у блату живота,
крви вреле лудостима веран
у тишини. Сам, крај туђег плота,
умирао и гладан и жедан

речи које звоне с лиром у дну мене.
Ноћивао с мислима неразумним
свима сем мастилу и ватри из зене,
црној души и људима умним.

А ноћ ме вуче конопцима смрти,
под ногама тло се као чигра врти.
Одлазим. У своме времену туђин

неухватне орфејевске музике.
Одлазим без урамљене ми слике,
патуљцима нико, а већ сасвим џин.

30. јун 2019.

КАМЕНИ САН

Стевану Раичковићу

То камен у трави хладан спава,
Ил' моју лобању гризу црви,
По зиду гмиже сен заборав,
У мени тражи модрину крви.

На прозору наш лик одискона,
Планина на којој спознасмо љубав;
Бол, јер сад је под гробном плочом она
А ја сâм – ни тамо ни овде сав.

Крикне ноћна птица мојом јавом,
С криком мисли црне пуном главом,
На мртвој стражи бол у мом дому.

О, само бих да осетим њен мир
И удахнем угасли јој свемир,
Пре неголи свет падне у кому.

8. јул 2019.

РЕЧИ

Васку Поји

Нека реч не разбије мук
испод храстове коре
диваном црви с мравима

нека се умире дамари
игра не може да почне
јер краљ је на издисају

ноћ ће под руже да склони
певање умрлих птица
пре јутрења у празнини

а кад се сасвим раздани
знаћу свакој песми име
стихованој из најцрње таме

9. јул 2019.

НИКО МЕ НЕМА

Милошу Црњанском

Чуј, плаче месец црвен и пун,
У човеку нигде Човека трун.

Сви се спотичу о речи сопствене.
Прошлости нема,
А у њој све будуће дрема –
И сваки долазећи час,
Већ је иза нас:
У обличју тамне и хладне сене.

Стихови су обичне, покисле раге,
А ја самотњак на листу папира
Усред својих немира.

Горд и пун недрине
У срцу без гриже миша,
Метафора без сомота и плиша,
С много речене тишине
У праху суштине.

Чуј, плаче месец пун, црвен сав,
У ноћи тихој –
Све док је не подере ћука јав.

14. април 2020.

БЕЗ ДОКАЗА

Ивану В. Лалићу

Докажи да те нема сакривеног у мени,
Да све су ми паслике тек пука илузија
И свако цвеће само увели невени,
А једино у мом врту клупко змија.

Не пиши писмо кад смрт међу чељад зађе,
Мој живот окрзне дајући јасне знаке:
Да нечисти Богу на истину шаље најмлађе,
Докажи, песму твори бол, не украсне траке.

Зажги лампу погледом, њоме мрак утули,
Крикни реско да би те и они сасвим чули,
И напиши писмо у инат свакој злочести.

Дај моћ да певам о јонској части и чести,
Да устихујем опело над површином воде,
Докажи да смо исти – умрли и живи роде.

14. април 2020.